Joves disminuïts psíquics de Montmeló fan un curs de natació

MONTSERRAT FERNÀNDEZ

Montmeló Des de dijous passat i durant tot aquest mes, cinc nois i quatre noies de Montmeló amb discapacitats psíquiques de graus diferents prenen part en un curs de natació que es fa a les piscines municipals organitzat per l'Ajuntament de la població i dirigit especialment a la seva problemàtica.

Aquest any és el segon que els joves, d'edats compreses entre els 14 i els 35 anys, hi participen amb resultats molt satisfactoris, segons ha explicat Àngels Garcia que, juntament amb José M. Garcia, s'encarrega d'ensenyar-los a nedar.

La tècnica d'aprenentatge no difereix gaire de la que fa servir normalment. Tot i això s'ha d'adaptar a les seves dificultats específiques. Segons ha explicat Garcia a EL 9 NOU, la natació **"els va molt bé perquè a l'aigua la gravetat és zero"**, cosa que **"els facilita els estiraments i la mobilitat dels membres del cos"** i els ajuda a adquirir habilitats físiques que d'una altra manera els costarien més.

Amb tot, el que compta és que **"ens ho passem bé a la piscina, que és molt reeducativa"**. Es tracta que els joves **"com a mínim no tinguin por de l'aigua"**, ja que els monitors tenen clar que **"la tècnica, cap no l'aprendrà: cap d'ells no serà capaç de fer ni papallona ni esquena, però almenys suraran"**.

Aquests joves ja fa nou anys que formen un grup d'adults disminuïts que practica esport, dirigits també per Àngels Garcia, educadora especialitzada de l'Ajuntament.

Va ser a partir d'aquesta activitats que ells mateixos van demanar practicar la natació. Després de l'estiu, quan la climatologia no els permeti banyar-se a l'aire lliure, es desplaçaran fins a la piscina de Can Butjosa de Parets.

JORDI SALA

Trobada d'antics alumnes i mestres a Montornès El pati del col·legi públic Sant Sadurní de Montornès del Vallès va ser l'escenari, dissabte, d'una trobada emotiva d'alumnes i professors dels cursos 1975/76 i 1976/77, 20 anys després. Hi van assistir els exalumnes Pilar Álvarez, Heliodora Ayuso, Emilio Azuara, Luis M. Borrego, M. José Bueno, Ángel Cambronero, Juan Carlos Carro, Milagros Castillo, Villa Cobo, Eloy Corcoles, Montserrat Cornago, Manuel Fernández, Tomás Gallardo, Sergio Giménez, Juana González, Gloria González, Mercedes Guillén, Manuel Iglesias, Antonio Latorre, Francisca Martín, Pepi Martínez, José Mendoza, Marta Monjorn, Gonzalo i Milagros Moreno, Antonio Muñoz, Dolores Nieto, Soledad Núñez, Montserrat Olba, Ana Maria Pacheco, Pedro Pascual, M. Carmen Retamero, M. Carmen Sánchez, Juan Francisco Sigueiro, Juan Sors, Félix Torrente i Rosario Villalda, a més dels professors Pedro Villaba, Jesús Lupiáñez i Francisco de Sande. **M.F.**

Última projecció de diapositives de la UEC de la Vall del Tenes

Lliçà d'Amunt El muntatge *El Muztaghata: un 7.000 amb esquís* tancarà aquest dijous a Lliçà d'Amunt el 'IV Cicle diapositives a la fresca', organitzat per la Unió Excursionista de la Vall del Tenes. Joan Soley, autor del treball, va ser un dels nou integrants de l'expedició a aquest pic de 7.568 metres de l'Himàlaia xinès, l'agost de l'any passat. Les agrupacions excursionistes de Granollers i la Vall del Tenes van muntar conjuntament la ruta, que va començar al Pakistan i, seguint la ruta de la seda, es va endinsar a Xina fins a la serralada de l'Himàlaia. Com la resta de sessions fetes al llarg dels quatre últims dijous, la projecció de les diapositives serà a les deu del vespre al carrer de Barcelona, davant de la seu de l'associació, i l'entrada serà gratuïta. **C.B.**

Llinars celebra la festa de Sant Cristòfol

Llinars del Vallès Can Bordoi tornarà a celebrar la diada de Sant Cristòfol, aquest dimecres. Com cada any, la festa començarà a les sis de la tarda amb una missa a la capella dedicada al sant. Després es farà la tradicional benedicció de cotxes i per acabar, cap a les set, una ballada de sardanes amb la cobla Laietana. **J.B.M.**

Joan Ruera, un metge a Amèrica

Lluís Tintó*

A ra fa 25 anys moria a la ciutat de La Plata, el doctor Joan Ruera i Montañà, un granollerí singular que amb ferma voluntat marxà a l'Argentina a principis de segle com a cisteller per tal de guanyar-se la vida, i allà decidí, tot treballant, cursar estudis secundaris i superiors fins a llicenciar-se en medicina i cirurgia.

Joan Ruera i Montañà neix a Granollers el 7 de maig de 1888 a la plaça del Bestiar, 35, actualment part de la plaça Maluquer, domicili de la família formada per Josep Ruera i Coret, cisteller d'ofici; la seva esposa Maria Montañà i Casabella, filla de Joan Montañà i Llobet, taverner al carrer de Barcelona; i un germà Josep Ruera i Montañà, nascut quatre anys abans.

Pocs mesos després, el 14 de novembre de 1888, moria la seva mare, Maria Montañà, a l'edat de 27 anys. El seu pare, Josep Ruera, es casa amb la Rita Pinart i Coret, cosina seva. El nou matrimoni tingué dos fills: el reconegut mestre i compositor i fill adoptiu de Granollers Josep M. Ruera i Pinart, nascut el 1900 a Barcelona per circumstàncies familiars, i el seu germà Francisco, nascut tres anys més tard a Granollers.

L'Amador Garrell ens descriu,

GRANOLLERS C.C.

Joan Ruera

a *La Gralla* (núm. 272, 1926) un Joan Ruera, d'ofici cisteller, descontent de la seva sort: **"Sentia desig de volar i no podia. Era pobre. Després de treballar, s'abillava a l'estil dels intel·lectuals d'aquella època. Grossa xalina de tons foscos, ample xamberg, vell i atrotinat, la pipa als llavis i els cabells llargs. Exteriorment ja no era el cisteller vulgar, sinó que era el jove amb el cap ple de cabòries i d'il·lusions"**.

Segons el seu germà músic, Joan Ruera treballà des dels 10 anys en una cistelleria de Granollers. Tornant del servei militar a Girona, rep inesperadament uns diners per la mort de l'avi matern, Joan Montañà i Llobet, que morí el desembre de 1910.

A finals de l'any següent, després d'haver fet els tràmits per emancipar-se, segons escriptura del 30 d'octubre de 1911 davant el notari Felip Font, desapareix de Granollers tot dient que se'n va a l'Argentina.

Explica Josep M. Ruera a les seves memòries que **"durant deu anys no sapiguérem enterament res d'ell i quan el crèiem mort, rebérem una carta seva, en la que ens comunicava que en la gran cistelleria on ell treballava, s'enamorà de la filla del seu patró que era italià, anomenada Maria Teresa Flossi. El pare d'ella li digué que no pensés pas en casar-s'hi , ja que no estava d'acord en entregar-lo a un pelacanyes... i ell li contestà: la propera vegada que us la demani no me la negareu"**. Treballant a la cistelleria cursà el batxillerat i començà la carrera de medicina a la Universitat Nacional de la ciutat de La Plata, on li oferiren feina d'escrivent.

Des de la mateixa Universitat li trameten una petició de beca per estudiar a Espanya, concedida ja ben avançada la carrera per una Reial Ordre de 9 d'octubre de 1924 que li permet treballar al laboratori de Ramón y Cajal de Madrid, i estudiar un curs a la Facultat de Medicina de Barcelona.

Acabats els estudis i amb plaça a l'Hospital Español de Buenos Aires, es casa el 15 de setembre de 1926 amb Maria Teresa Flossi. D'aquesta unió en naixeria Joan Esteve, i es presenta a Granollers en viatge de noces amb la conseqüent sorpresa dels seus amics de joventut que no en sabien ni un borrall.

A part del viatge de noces, venia comissionat per residents espanyols a l'Argentina per estrevistar-se a Madrid amb el rei Alfons XIII i el cap del govern espanyol per buscar ajuda per fundar un nou Hospital espanyol, aquest cop a la ciutat de La Plata.

A partir de 1937 fou metge agregat al consolat espanyol, professor de la Facultat de Ciències Mèdiques de la Universitat Nacional de La Plata, i catedràtic a partir de 1942. Fundà en aquesta ciutat l'Hospital Español i una associació mutualista. En jubilar-se el juliol de 1967 rebé l'homenatge dels seus col·legues de la Universitat.

Morí el 9 de juliol de 1971 als 83 anys d'edat. Joan Subirà publicava al setmanari *Granollers Comunitat Cristiana* de Granollers una extensa necrològica ressaltant l'empenta d'aquest granollerí ben singular.

A diferència d'altres emigrants que marxaren a Amèrica abans de l'emigració per motius polítics del 1939 només per fer-s'hi rics, Joan Ruera sabé fer-se un nom amb la millora de la seva formació acadèmica, amb el cultiu de la ciència i l'ensenyament, i la creació de la Societat Mutualista i l'Associació Espanyola de Socors Mutus a l'Hospital Español de la ciutat de La Plata.

**Arxiver*